

Daniel Janů

Tanec v Sayberonu

TANEC V SAYBERONU

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

TANEC V SAYBERONU

Cover © Daniel Janů

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-33-4 EPUB

978-80-88394-34-1 MOBI

978-80-88394-35-8 PDF

Obsah

MĚSÍC ATLAS

- # 0 - ダンス SAYBERON
- # 1 - ダンス SAYBERON
- # 2 - ダンス SAYBERON
- # 3 - ダンス SAYBERON
- # 4 - ダンス SAYBERON
- # 5 - ダンス SAYBERON
- # 6 - ダンス SAYBERON
- # 7 - ダンス SAYBERON
- # 8 - ダンス SAYBERON
- # 9 - ダンス SAYBERON
- # 10 - ダンス SAYBERON
- # 11 - ダンス SAYBERON
- # 12 - ダンス SAYBERON

GILGAMEŠŮV STÍN

ÚVOD

- 1 - ZNIČENÉ MĚSTO
- 2 - HIKARI
- 3 - CESTA DO SHINGU
- 4 - SETKÁNÍ S ENKIM
- 5 - OBĚTOVÁNÍ
- 6 - RYTÍŘ JMÉNEM VANGOR
- 7 - PŘÍSTAV NIGATA
- 8 - OSTROV SADO-SHIMA
- 9 - JESKYNĚ FUKUI
- 10 - ANŠIR

DOSLOV

LYDIANSKÉ ŽENY

- 1 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE, 2. června 2004
- 2 - SUPERMARKET HW, HODINU PO ÚTOKU
- 3 - MOTOR INN
- 4 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 5 - SUPERMARKET
- 6 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 7 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 8 - GOLDFIELDS HIGHWAY
- 9 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 10 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 11 - LEONORA, 02:12, 3. června 2004
- 12 - NEMOCNICE, 03:41
- 13 - ÚŘAD ŠERIFA, 04:11
- 14 - NEMOCNICE, 04:56
- 15 - GOLDFIELDS HIGHWAY, 05:47
- 16 - NEMOCNICE
- 17 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 18 - GOLDFIELDS HIGHWAY
- 19 - NEMOCNICE
- 20 - MIMOZEMSKÁ LOĎ

MĚSÍC ATLAS

138 tisíc km od planety Saturn

0 - ダンス SAYBERON

V roce 2201 zde přistála první kosmická loď s lidskou posádkou, kterou tento měsíc zaujal svým tvarem. Atlas totiž vypadá jako létající talíř. Po třech dnech pobytu měsíc opustili. O čtyři roky později zde přistály dvě nákladní lodě třídy Colossus. Během následujících deseti let uprostřed měsíce lidé postavili ohromnou kolonii.

V západní části měsíce vybudovali doly a továrnu. Pak přivezli nákladní lodě i stroje. Vrtné soupravy, obří kontejnery a několik specialistů na těžbu křemičitanů. Byla postavena mohutná přistávací rampa se třemi doky pro přepravu. Další dva doky byly postaveny na jihu měsíce. Pro civilisty. Speciálními spojovacími tunely jsou návštěvníci a obchodníci dopravováni do středu města. Jediného velkého města, které nazvali GARMENIA. Toto město bylo pod průhlednou kupolí. Jen tak zde mohli lidé chodit bez skafandrů a užívat si zdejší prostředí. Postavilo se i několik habitatů, domovů pro první obyvatele a dělníky, ale i obchodníky. Samotné město je rozděleno do několika částí, které pojmenovali Aleje.

1 - ダンス SAYBERON

Rok 2212.

Mé první kroky vedly do Sayberonu.

Sayberon je klub, do kterého chodí spousta vlivných lidí z celého města. Tento klub byl postaven v Aleji 2. Hovorná quadroidní asistentka Kathy mi prozradila, že klub se jmenuje podle kosmické lodi Sayberon. Majitel klubu a patron města v jedné osobě Aaron Nollen byl údajně jediným přeživším z lodi Sayberon, která se střetla s asteroidem.

Ještě předtím, než se v záchranném modulu nechal vystřelit do vesmíru, vyslal SOS. Za dvě hodiny ho vyzvedl nákladní tanker, který letěl kolem.

„To měl štěstí,“ podotkl jsem.

„Ano,“ kývla Kathy.

Ve chvíli, kdy se ozvala elektronická hudba, Kathy se otočila k pódiu.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„Ronna Trusty, tanečnice,“ odvětila.

Čekal jsem, že mi řekne o té tanečnici víc, ale mlčela.

„Ehm!“

Kathy se otočila ke mně.

„Omlouvám se, zahleděla jsem se na její vystoupení.“

„Všiml jsem si, že si dokázala během několik vteřin získat téměř všechny přísedící,“ dodal jsem.

„Jako by měla nějaké hypnotické schopnosti.“

„Umí být působivá.“

„Ještě jednou se omlouvám, jste zde zřejmě poprvé,“ znovu se omluvila.

„Ano, jsem zde poprvé.“

„Lod' ze Země přistála dnes dopoledne,“ poznamenala.

Rozhodně měla přehled, pomyslel jsem si.

„To je pravda,“ pokynul jsem hlavou.

„Vidím, že jste si vybral Skleněný koktejl,“ všimla si.

„Četl jsem to v nabídce,“ ukázal jsem na hologram uprostřed stolu.

„Máte ještě přání?“

„U některých stolů jsou s hosty nějaké dívky.“

„To jsou společnice.“

„Aha.“

„Je to modifikovaná řada syntetických humanoidů.“

„Hosté to vědí...?“

„...ovšem, že to vědí,“ pokynula hlavou.

Kathy se najednou zasekla a pak odešla. Jakmile se objevil muž ve žlutém saku a modrých kalhotách, pochopil jsem, proč.

„Nebyla moc dotěrná?“ zeptal se muž.

„Ne,“ odvětil jsem.

„Je to asistentka.“

Jen jsem pokynul hlavou.

„Jste tu nový, že?“

„Ano. Jsem tu krátce,“ dodal jsem a natáhl se po sklenici se Skleněným koktejlem.

„Jste obchodník?“

„Ne.“

„Jste nový inženýr?“

„Ne.“

Muži se zachvělo obočí.

„Věděl jsem, že pošlou vyšetřovatele, i když jsem vedení Garmenie na Zemi ubezpečoval, že to byla nehoda!“ vyhrkl najednou.

Můj plán vydávat za vyšetřovatele, který se teprve objeví, vyšel.

„A vy jste?“

„Jsem majitel klubu Aaron Nollen,“ představil se.

„A můžete mi pospat, jak se to stalo?“ zeptal jsem se.

„Mohu...“ ukázal na volnou židli.

„Ovšem, jste přece majitel.“

„Když se to stalo...“ spustil, „...náš pravidelný zákazník Brian Lerg, vyběhl z P-Roomu (Privátní místnosti) a křičel o pomoc.“

„Co se stalo?“

„Brian Lerg tvrdil, že společnice, se kterou si chtěl užít, se zbláznila.“

„Upřesněte!“ vyzval jsem ho.

„Brian Lerg tvrdil, že se sama rozběhla a ukončila svůj život.“

„Je to přece syntetický humanoid,“ podivil jsem se.

„Zřejmě vadný čip.“

„Dobře, uvedu to do zprávy,“ dodal jsem.

Uf!

Skoro jsem cítil, jak si oddychl.

„To rád slyším, důstojníku. Jsem rád, že jsme na jedné lodi...“

„...ne, jsme na jednom měsíci!“

„Ovšem, ale Garmenii vládnou jen muži,“ pronesl a zvedl se z bílé plastové židle.

Posunul jsem Skleněný koktejl více doprava, a když se majitel klubu Aaron Nollen s pokynutím hlavy rozloučil, podíval jsem se směrem k pódiu. Ronna Trusty, místní tanečnice předváděla velmi zajímavé akrobatické kreace. Mnozí z ní nemohli spustit oči. Obzvláště, když byla nahá.

Ψ

Za několik minut se u mého stolu objevil majitel klubu a přivedl s sebou vysokou brunetu.

„Rád bych vám představil Xenu,“ promluvil Aaron Nollen. „Je to luxusní společnice. Jestli máte zájem, může vám dělat společnost celý večer!“

„Přijdu zítra, jestli to nebude vadit. Dneska jsem už unavený,“ zalhal jsem a zvedl se od stolu.

„Samozřejmě,“ kývl ochotně Nollen. „Jakmile přijdete, nechte si mě zavolat!“

„Děkuji,“ pokynul jsem hlavou a s pohledem věnovaný krásné společnici Xeně, jsem opustil Sayberon.

Cítil jsem pohled majitele klubu, který sledoval mé kroky. Jen kdyby tak věděl, že nejsem žádný vyšetřovatel vyslaný vedením Garmenie...

Ψ

Pro cestu zpět do hotelu Neon, kde jsem byl ubytovaný, jsem použil místních dopravních služeb ServiceLine. Na místo označené žlutou lampou s číslem Aleje přijelo asi šestimetrové vozidlo. Nastoupil jsem dveřmi, které byly situované uprostřed. Usadil jsem se do křesla a počkal, až nastoupí poslední cestující. Poté se dveře zavřely a vozidlo se rozjelo. Krátce na to, se po pravé straně objevilo opěrátko.

Působivé, pomyslel jsem si.

Všiml jsem si tří tlačítek a ze zvědavosti jsem zmáčkl hned to první. Z opěradla vykoukla úzká krabička. Otevřel jsem ji. Uvnitř byly brýle. Nasadil jsem si je a intuitivně se dotkl obrouček. V ten moment jsem byl dokonale seznámen s Garmenií.

Kdybych věděl, že místní doprava ServiceLine nabízí takové služby, rozhodně bych je využil už při cestě do klubu.

„Blíží se zastávka!“ ozval se elektronický hlas.

To mě na chvíli vyrušilo z poslouchání.

„Blíží se zastávka!“ ozval se znovu elektronický hlas, který takto několik metrů před každou zastávkou oznamoval cestujícím, kdy budou moci vystoupit.

Jakmile přepravník zastavil na zástavce číslo 7, vystoupil jsem. Díky infokanálu jsem se dozvěděl, že třímetrové vozidlo se nazývá přepravník a zástavka je vždy na začátku a na konci Aleje. Přeprava je zdarma a jezdí každou půlhodinu. Řidič je android, takže

nepotřebuje žádný odpočinek. Kromě těchto informací jsem se také dozvěděl vše o Garmenii.

Alej číslo 7.

Vystoupil jsem a namířil si to přímo do hotelu Neon.

2 - ダンス SAYBERON

Po včerejší holografické exkurzi, která mi byla umožněna prostřednictvím 3D brýlí, jsem se dokonale seznámil s tímto městem. Ubytoval jsem se v Aleji 7, v hotelu Neon.

Slezl jsem z pohodlné gumové postele, která připomínala svým vzhledem obří kostku másla. Vyhlédl jsem z okna. Opíral se o chromovou římsu a sledoval kolemjdoucí. Překvapivě jich zde bylo málo. Existuje tu možnost, že tato Alej je nejklidnější částí tohoto města?

Dynk! Dynk!

Ozval se zvuk vycházející ode dveří.

„Je otevřeno!“ promluvil jsem.

Otočil jsem se a vyrazil směrem ke dveřím. Sotva jsem udělal krok, dveře se otevřely a do pokoje vstoupil android. Podle oblečení to byla žena.

Jak jinak, když je Garmenia čistě mužským městem. Žena je tu jen jako společnice – syntetický humanoid, android nebo quadroid. Vylepšený model androida. To jsou ty asistentky. Mají lidskou tvář a slouží jako společnice. Zbytek těla je však ocelová kostra schovaná pod oděvem. V každém případě mají zvýšený emociální práh, a tím mohou být velmi

dobrým hostitelem, který pozoruje a vyhodnocuje potřeby hosta. Jelikož má tento model čtyři kompaktní čipy v kyber mozku, stal se z něho quadroid.

Ψ

Žena-android se zastavila tři kroky před mnou.

„Přinesla jsem vizitku,“ pronesl elektronický hlas.

„Pro mě?“ podivil jsem se.

„Ano.“

„Od koho?“

„Pan Nollen nechává pozdravovat,“ odpověděla a podávala mi červenou destičku s nápisem P-Room. Hned pod tím podpis pana Nollena.

„Rozumím, děkuji,“ pokynul jsem a převzal červenou destičku.

„Vítejte v Garmenii,“ podotkla a opustila pokoj.

Chvíli jsem si destičku prohlížel. Nic zajímavého jsem na ní neviděl, proto jsem ji položil na kulatý stůl a vrátil se k oknu.

Je to jen vizitka, prolétlo mi hlavou.

Ψ

Před hotelem Neon

Jakmile ze dveří vyšla žena-android, muž stojící vedle východu, promluvil.

„Přijal vizitku?“ zeptal se.

„Ano,“ odvětila.

„Jak se tvářil?“

„Nerozumím vaší otázce.“

„Oh, jasně, zapomněl jsem. Jsi jen hloupá plechovka,“ dodal a podíval se na displej svého telekomunikátoru.

„Je to vše, pane?“ zeptala se.

„Samozřejmě, vrať se do klubu!“ nařídil a svůj tele komunikátor přiložil k uchu.

Žena-android odešla k zastávce, kde vyčkala příjezdu přepravníku.

Ψ

Pokoj 147

Pozoroval jsem z okna pohyb v Aleji. Všiml jsem si několika zajímavých lidí, kteří kráčeli směrem k velké budově, kde zářil nápis AURORA HOTEL. Zrovna projížděl přepravník, když jsem zaregistroval záblesk za horizontem. V té části jsou vrtné doly.

„Možná, že tam došlo k výbuchu,“ pronesl jsem a podíval se na Bio TV, která visela na stěně.

Plasmová obrazovka se pohybem mé ruky rozsvítila. V pravém rohu se objevilo logo složené z velkého písmena G a dvou prolínajících se čtverců. Vzápětí se vystřídalo několik reklam lákajících zákazníky do Aurora Hotelu. Po chvíli se objevil nějaký pořad, kde se tři neznámí muži dohadovali o ekonomice.

„Žádné zprávy z vrtných dolů,“ poznamenal jsem a pohybem ruky Bio TV vypnul.

Vrátil jsem se ke stolku, kam jsem odložil vizitku od Aarona Nollena a vložil ji do kapsy svého tmavě modrého kabátu. Poté jsem opustil svůj pokoj.

Ψ

Jakmile jsem vyšel z hotelu, rovnou jsem vyrazil do Aleje 6. Všechna okna v této Aleji byla překvapivě zavřená. Svislé žaluzie byly neprostupné. Oranžové šipky ukazovaly směrem dopředu. Pokračoval jsem dál. Až uprostřed jsem potkal dva muže, kteří se dohadovali kvůli nějaké fotce, kterou jeden z nich držel v ruce. Nezajímal jsem se o ně a postupoval pomalým krokem dál.

„Kdo jsi?!“ pronesl jeden z nich.

„Nikdo, kdo by vás zajímal,“ odvětil jsem.

„Asi nevíš, že v této Aleji bydlí dělníci z vrtných dolů.“

„Snad mohu projít.“

„Když nám řekneš, kdo jsi.“

„Proč vás to tak zajímá?“

„Jako obchodník nevypadáš, důlní inženýr také ne a návštěvníci se drží jen v Aleji 1,2 a 3.“

V tu chvíli jsem se zastavil a zamyslel se nad tím, co řekl.

„Tak to řekni a můžeš jít!“ ohradil se druhý z mužů.

Měl na hlavě žluto modrou přilbu.

„Odcházím,“ odsekl jsem a pokračoval.

„Tak to ne, chlape!“ vyhrkl a dohnal mě.

Chytl mě za rameno a chtěl se mnou pohnout. Zastavil jsem se a druhou rukou ho chytl za tu jeho ruku. Trhl jsem a muž mě přelétl.

Bum!

Dopad na betonovou silnici musel bolet.

„Aáá!!“ vyjekl a snažil se zvednout.

Jeho kumpán okamžitě přispěchal na pomoc. V ruce držel kus jakéhosi železného klíče.

„Rozmysli si to!“ varoval jsem ho.

„Cha!“ odsekl.

„Jenom jsem chtěl projít.“

„A my jenom chtěli vědět, kdo jsi!“

„Také nevím, kdo jste?!“

„No, my jsme...“

Plesk!

Jeho odpověď přerušila má paže, která ho srazila k zemi. Když to zahlédl ten druhý, který se právě zvedal ze země, rozhodl se utéct. Svého kumpána tam nechal ležet. Ten se nehýbal. Úder mé paže muže uspal.

„Nezajímám se, kdo jste. Chtěl jsem jenom projít,“ pronesl jsem a vyrazil.

Všiml jsem si, že mě někdo sledoval v jednom okně. Nevím, kdo to byl, ale nebyl pro mě hrozbou. *Je to jenom pozorovatel, prolétlo mi hlavou.*

Ψ

Na konci Aleje 6 jsem odbočil do Aleje 5. Byla opravdu dlouhá a mnohem širší, i barevnější než Alej 6. Jakmile jsem vstoupil do této Aleje, někteří si mě začali prohlížet. Měl jsem pocit, že mě také neznají a nemohou určit, ke komu patřím.

„Asi nějaký návštěvník, co se zatoulal,“ zaznělo kdesi v dálce.

Ti, co byli nejbliže, mě jen sledovali. Nikdo však neřekl ani slovo.

„Jenom procházím,“ pronesl jsem.

„Možná jste zabloudil,“ ozval se muž v zeleném kompletu.

„Nemohu tudy jen projít?“ zeptal jsem se.

„Ovšem, že můžete, ale pak se nedivte, že se stanete středem pozornosti.“

„Hlavně, když mě nikdo nebude chtít násilným způsobem zastavit.“

„V této Aleji se vám to stát nemůže. V ostatních Alejích...“ ukázal rukou do míst, ze kterých jsem zrovna přišel. „...vám to zaručit nemohu.“

„Chápu,“ pokynul jsem hlavou.

„Víte...“

Už jsem ho neposlouchal a pokračoval dál.

Ψ

Jakmile jsem dosáhl konce Aleje 5, mohl jsem se rozhodnout, jestli se vydám doprava nebo doleva. Alej 4 nebo Alej 8.

Proč mám pocit, že mi tohle připomíná labyrint?

Ve své paměti jsem si připomněl data z informačního kanálu, který hovořil o Alejích jako o univerzálním komplexu.

Vzzt!

Zvuk, který jsem zaslechl, mě zároveň poslal k zemi.

„Honem! Pospěšte si!“ ozval se jeden z těch maskovaných mužů.

„Naložíme ho!“ pronesl druhý.

Vzápětí dorazil třetí maskovaný muž s krátkou plošinou, jejíž délka nepřesáhla dva metry. Muži naložili tělo muže v modrém kabátu na plošinu a během několika minut zmizeli z místa činu.